

ת"ד 1631/04/18 - מדינת ישראל נגד סוקולובסקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1631-04-18 מדינת ישראל נ' סוקולובסקי

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פוקס
נגד: סטלה סוקולובסקי ע"י ב"כ עו"ד אייזן
הנאשמת:

פסק דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים בגין פניה שמאלה שלא בבטחה, עבירה על תקנה 41 לתקנות התעבורה ונהיגה בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

על פי עובדות המקרה, הרי שביום 13.7.17, נהגה הנאשמת ברכב בגבעתיים, ברחוב משמר הירדן למערב ובהגיעה מול בית מספר 2, פנתה שמאלה, מבלי לתת זכות קדימה לרוכב אופנוע שנסע מולה, לאחר שפנה ימינה מרחוב ההסתדרות לרחוב משמר הירדן, חסמה דרכו וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבלו בגופם הנאשמת והרוכב המעורב וניזוקו כלי הרכב.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה באישומים המיוחסים לה וטענה: "הנאשמת כופרת. בתיק לא נעשתה חקירה ולא נגבתה עדות חשובה לצורך הכרעה של חלקה של הנאשמת בתאונה, שכן מדובר בנהג אוטובוס, שלאחר התאונה שהה במקום למעלה מ-20 דקות, כאשר הייתה כבר ניידת משטרה במקום. אני מבקשת לקבל את פרטיו של העד ולזמנו לעדות.

מודה בסעיף 1, כופרת בסעיף 2, למעט המילים מול כיוון נסיעת הנאשמת, כופרת בסעיף 3. מבקשת שיוזמנו עדי תביעה 1 עד 5 כולל ו-8. אפעל לזימונו של העד".

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - רס"ר יהונתן הירש לייקן, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/1 - מזכר, ת/2 - דו"ח ביקור במקום, ת/3 - סקיצה, ת/4 - תרשים, ת/5 - לוח תצלומים.

עד תביעה מספר 2 - ולדיסלב לנדאו, רוכב האופנוע המעורב.

עד תביעה מספר 3 - המתנדב מאיר דותן, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/7

עד תביעה מספר 4 - רס"מ קרן בנישתי, מטעמה הוגשה הודעת הנאשמת, שסומנה ת/8

עד תביעה מספר 5 - רס"ל ליאור רוזנ ג דם, מטעמה הוגשו המסמכים הבאים: ת/9 - דו"ח פעולה, ת/10 - תמונות.

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/6 - תעודה רפואית בעניינו של המעורב

ת/11 - תעודה רפואית בעניינה של הנאשמת

ת/12 - מזכר

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותה של עדת התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמת נהגה ברכב, כמפורט לעיל.

המעורב נסע מולה ובהתקרבו למקום, הבחין באוטובוס היוצא מתחנה הנמצאת בימין הדרך ונתיב הנסיעה הימני היה פנוי ולכן, עבר ימינה, כאשר האוטובוס מאחוריו, במרחק של 10-15 מטרים ממנו ואז הבחין ברכב הנאשמת פונה שמאלה, תוך שהוא חוסם את דרכו ומשלא יכול היה להגיב, פגע עם חזית האופנוע בדופן ימין של הרכב.

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי נהג על אופנוע ספורט, אותו רכש כחודש - 3 שבועות לפני התאונה וכי מדובר באופנוע עם נפח מנוע גדול, 300 סמ"ק ש"עף קדימה".

העד נשאל לגבי גרסתו במשטרה, לפיה, עצר ונתן זכות קדימה לפני שפנה ימינה ואישר כי לא הוריד רגל לכביש ולמעשה, לא עצר עצירה מוחלטת, אלא האט למהירות של 2-3 קמ"ש.

העד נשאל מדוע סובב ראשו לאחור, אם היה בנסיעה קדימה והשיב כי עשה זאת על מנת לוודא כי אינו מפריע לתנועה ובהמשך, אישר כי לא הבחין ברכב הנאשמת פונה שמאלה ונכנס לנתיבו, כיוון שראשו היה מופנה לאחור, לעבר האוטובוס וכאשר סובב חזרה את ראשו, לא הספיק להגיב.

עוד אישר העד, כי בזמן התאונה, היה בהאצה.

עד תביעה מספר 5, הגיעה לזירת התאונה בשעה 11:24, ערכה את ת/9 וצילמה תמונות, שסומנו ת/10.

העדה ציינה כי כאשר הגיעה למקום, הבחינה במעורב שוכב על הכביש ומקבל טיפול רפואי.

בחקירתה הנגדית, הסבירה העדה כי הגיעה למקום במהלך סיור שגרתי ולכן, הסתפקה בבירור מצבו הרפואי של המעורב ובהודעה לבני משפחתו על התאונה. כמו כן, צילמה תמונות בזירת התאונה, אך לא תיעדה אוטובוס במקום.

עד תביעה מספר 3, הגיע לזירת התאונה בשעה 11:35 וערך את ת/7.

על פי דו"ח הפעולה, הנאשמת מסרה לעד כי בהגיעה מול בית מספר 2, ברחוב משמר הירדן, כאשר היא בנסיעה איטית, ביצעה פניה במקום, על מנת להגיע למפרץ חניה הנמצא ממול. בשלב זה, היה אוטובוס מולה, במרחק של 30-40 מטרים וכאשר הגיעה כבר למסלול הנגדי, הגיע אופנוע, שעקף מימין את האוטובוס. הרוכב והאופנוע, נפלו משמאל לרכבה.

בחקירתו הנגדית, השיב העד כי רשם בדו"ח הפעולה את גרסתה הראשונית של הנאשמת לתאונה, אך המעורב פונה לפני הגיעו ולכן, גרסתו לא נשמעה. העד אישר כי בהגיעו למקום, הבחין באוטובוס, במרחק של כ-10 מטרים ממקום התאונה, אך לא שוחח עם הנהג.

העד לא ידע להסביר מדוע לא שוחח עם הנהג, רק כי אינו חוקר תאונות דרכים.

עדת תביעה מספר 4, גבתה את הודעת הנאשמת ובחקירתה הנגדית, מסרה כי אינה זוכרת אלו מסמכים ראתה לפני גביית ההודעה וכי לאחר שסיימה, העבירה את החקירה לאחראי, שהוא המחליט על המשך הטיפול בתיק.

בהודעת במשטרה, מסרה הנאשמת, כי נהגה במקום, במהירות של 40 קמ"ש לערך ובהגיעה מול בית מספר 2, עצרה או האטה למהירות נמוכה ביותר, הבחינה באוטובוס מולה ובמרחק של 30-40 מטרים ממנה, כשהוא נוסע לאט והחלה בפניה שמאלה. במהלך הפניה, הבחינה ברוכב אופנוע, שעקף את האוטובוס מימין ופגע בדופן ימין של רכבה.

הנאשמת נשאלה והשיבה, כי כאשר הבחינה לראשונה במעורב, זה היה מיד לאחר שהחלה בפניה שמאלה והוא היה במרחק של כ-15 מטרים מרכבה.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשמת ועד הגנה, מר איליסוב קונסטנטין.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשמת ועד ההגנה בבית המשפט:

הנאשמת נהגה כאמור, במהירות איטית מאוד ובהגיעה מול בית מספר 2, הבחינה באוטובוס הנוסע מולה, במרחק שלדעתה, אפשר לה לפנות שמאלה ללא הפרעה וכך עשתה. במהלך הפניה הבחינה ברוכב אופנוע מגיח מימין האוטובוס ובמהירות גבוהה בהרבה ממהירות נסיעת האוטובוס, כאשר ראשו של הרוכב מופנה לאחור והופנה לכיוונה, רק ממש לפני הפגיעה.

לדבריה, נהג האוטובוס, הנחה אותה לצלם תמונות במקום, המתין איתה עד שמד"א הגיעו למקום ואז נאלץ לעזוב.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי נסעה במהירות של 40 קמ"ש לערך ומהשלב בו האטה, עד למהירות של 1-2 קמ"ש ועד לתחילת הפניה שמאלה, חלפו מספר שניות. לגרסתה, בשלב זה, האוטובוס היה במרחק של 30-40 מטרים ממנה והיא החליטה לפנות שמאלה.

הנאשמת נשאלה ואישרה, כי מהמקום בו פנתה שמאלה, קשה היה להבחין בכלי רכב המגיעים מרחוב ההסתדרות, כמו המעורב, בגלל העיקול בכביש, אך האופנוע לא היה במקום.

הנאשמת אישרה כי אינה זוכרת אם עצרה עצירה מלאה בטרם הפניה שמאלה או רק האטה למהירות נמוכה מאוד.

הנאשמת נשאלה מדוע לא מסרה בחקירתה במשטרה, כי המעורב הביט לאחור, במהלך עקיפת האוטובוס והשיבה כי מסרה על כך לחברת הביטוח שלה וכי במהלך החקירה, נשאלה שאלות מונחות והשיבה להן.

עד ההגנה, מר איליסוב קונסטנטין, העיד כי במועד התאונה, נהג באוטובוס ציבורי של חברת "קווים", ברחוב ההסתדרות והבחין מולו ברכב מסוג סובארו, במרחק די סביר ממנו, שהחל בפניה שמאלה וכאשר הרכב הגיע כבר לכניסה לחניון, הגיע רוכב אופנוע, שעקף במהירות גבוהה את האוטובוס, מצד ימין ופגע ברכב.

העד נשאל לגבי גרסת המעורב והשיב כי מדובר ב"שקר מוחלט".

בחקירתו הנגדית, נשאל העד מדוע לא מסר הודעה במשטרה והשיב כי הוא מתגורר באשקלון ולכן, סיכם עם חוקר המשטרה, שישלח את עדותו בפקס וכך עשה.

בהמשך נשאל, מדוע לא התייצב בבית המשפט, למרות זימונים קודמים ונימק זאת בבעיות משפחתיות.

כאשר נשאל באיזה מרחק ממנו היה רכב הנאשמת, השיב כי מדובר במרחק שהיה מספיק לה לבצע את הפניה שמאלה, בהתאם למהירות נסיעתו, שהייתה 20-30 קמ"ש.

עוד מסר העד, כי הנאשמת נסעה באיטיות רבה ולכן, אחרי התאונה, עצרה כמעט במקום.

דין והכרעה

נוכח הראיות שהובאו בפני, לא מצאתי כל סיבה להעדיף את גרסת המאשימה על פני גרסת הנאשמת, שנתמכה בעדות עד ההגנה מטעמה.

ברי כי בסיטואציה של גרסה מול גרסה באשר לאופן קרות התאונה, מקום בו אין ראיות חפציות לתמיכה בגרסה זו או אחרת, יש ליתן משקל מכריע לעדויות נוספות ובמקרה שבפני, לעדותו של עד ההגנה, נהג האוטובוס.

לעד ההגנה אין כל עניין בתוצאות התיק ואם לא די בכך, מורת רוחו על כך שנדרש להגיע לבית המשפט ולמסור עדות, לאחר שהוצא כנגדו צו הבאה, הובעה באופן מילולי ולא מילולי, באולם בית המשפט.

על אף האמור לעיל, מסר העד עדות שיש בה כדי לתמוך בגרסת ההגנה לאופן קרות התאונה ולכל הפחות, לעורר

ספק בגרסת המאשימה, אשר נסמכת, רובה ככולה, על גרסת הרוכב המעורב, לגביה מסר עד ההגנה, כי מדובר ב-
"שקר מוחלט", עמוד 23 לפרוטוקול, שורה 18.

מעדותו עולה, כי הנאשמת החלה בפניה שמאלה, כאשר האוטובוס היה במרחק ממנה ואלמלא היה הרוכב המעורב
עוקף את האוטובוס מימין, במהירות גבוהה, לא הייתה כל מניעה כי הנאשמת תשלים את הפניה שמאלה.

ראיות המאשימה לגבי שדה הראיה במקום, אין להן משמעות ממשית, מקום בו המעורב עוקף מימין אוטובוס ולכן, אינו
יכול להיות גלוי לעינה של הנאשמת בטווח שנקבע כשדה ראייה, על ידי הבוחן.

באשר לטענת הנאשמת, כי ראשו של המעורב היה מופנה לאחור, במהלך נסיעתו קדימה לעבר רכבה, הרי שטענה זו
אושרה על ידי המעורב עצמו, ראה עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 20-32 ובשל כך, לא הבחין המעורב ברכב הנאשמת, עד
לשלב בו לא יכול היה לבלום את האופנוע.

לא ייתכן חולק, כי מדובר ברשלנות מצדו של המעורב, אשר תרמה אף היא לקרות התאונה.

הנאשמת והעד מטעמה עשו רושם אמין בבית המשפט וגרסתם לא נסתרה.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוייה של הנאשמת מאחריות לגרם התאונה המתוארת בכתב האישום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ד כסלו תש"פ, 22 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.